

Op eene der driejaarlijksche te Amsterdam had hij eene schoone compositie vol figuren aan het strand. Hij kreeg daarvoor eene gouden medaille, maar nog grooter en aangenamer onderscheiding, toen het huis Goupil en Cie. (October 1882) daarvan eene prachtige photogravure liet vervaardigen (Le depart des Pinken, Plage de Scheveningue).

„Het vertrek der pinken” is, als wij ons niet bedriegen, eigendom geworden van den Heer Ledeboer te Rotterdam.

Maar het is eene wanhopige taak van zulke werken een goed denkbeeld te

Kerkgangers in N.-Brabant, reproductie naar eene studie in olieverf.

geven, als men niet tevens ze kan laten zien. Alle dingen schijnen mogelijk te zijn — maar meer dan schijn is het toch werkelijk niet — als de schilders gaan schrijven met het penseel, de schrijvers schilderen met den pen, de dichters, met opzettelijk voor die gelegenheid vervaardigde woorden, muzikale gewaarwordingen willen wekken, en de componisten drama's willen vertoonen met louter muzieknoden. Dan krijgt men de grenzenlooze verwarring op kunstgebied, tegenwoordig erg in de mode, maar waaraan ik niet bekeer mede te doen. Voor ons, ouderen, is Lessing's Laocoön nog geen ongeschreven boek.

Van de reproductiën die deze causerie opluisteren zijn „molentje,” „kerkgangers” en de twee krijtteekeningen, ook dorpsgezichten voorstellend, studiën, door den Heer Blommers gemaakt te Hees, bij Eindhoven, waar hij, met zijn gezin een paar zomers buiten is geweest.

Hij heeft nog heel wat van deze studiën in zijn atelier: binnenhuisjes, buitenhuisjes, dorpsgezichten, dorpsdaglooners aan het maal, met hun kinderen, gretig en op elkaar gedrongen, als de jongen, die gevoed worden